

-12 Eylül'den 15 Temmuz'a- DARBELER VE EKSENİNİ ARAYAN TÜRKİYE

Mehmet Yavuz AY

ÜNİTİK

-12 Eylül'den 15 Temmuz'a- DARBELER VE EKSENİNİ ARAYAN TÜRKİYE

15 Temmuz gecesi, Allah'ın ince plânyıyla Müslüman Anadolu insanı yüzyıla yakın bir süredir elinden alınan devletin kurtuluşuna sağlamıştır. 16 Temmuz, Yeni Türkiye'nin başlangıcıdır. Halkımızın vesayet odaklarına borcu yoktur. Anadolu Milleti, kaderini kendi eline almış, devletin yeniden inşa, ıslah ve yapılandırma icazetine sahip olmuştur.

Mehmet Yavuz AY

Ağustos 1977 Kara Harp Okulu/Ankara Aynı Bir Gezegen

Gençlik yıllarımın başında, Ankara'nın bir kögesinden, hiç bilmediğim bir başka kögesine gelmiştim. Sonradan "Merkez Site" olduğunu öğreneceğim devasa binanın iç avlusuna götürüldük.

"Kısım" denen sınıflarda oturduk. Gökyüzü, dikdörtgen avluda sersemlemiş beynime maviliğini gönderiyordu. İlk hapis duygusunu hissedişim boşuna değilmiş. Buraya harbiye öğrencileri "Sağmalcılar" dermiş. Sınavı kazanmış, okumaya, subay olmaya gelmiştik ... Binadan çıkarsanız öğrencilik hakkını kaybedersiniz diyorlar. Dokuz gün avluda volta atarak, dikdörtgen gökyüzünü seyrederek bekledik. Bir gün ses patlamalarıyla yankılanan avluya geniş giriş kapısından, eğitim elbiseli, silahlı teçhizatlı harbiye bölükleri giriyordu, marşlar söyleyerek. Üst sınıflar eğitim kampından dönüyorlarmış. Milliyetçi bir Anadolu çocuğu olarak tuhaf, kırık, sersem dolışıken; içimden bir ses "Neredeyim ben?" diye bağırıyor. Sorunum içimi acıtıyor: Namaz kılamamak. Yüzlerce odanın içinde namaz kılacak bir yer yok. Eğitim elbisesi, silâh ve teçhizat dağıtıyorlar. Temel eğitim alıştırmaları (yanaşık düzen eğitimi) ardından eğitim kampına İzmir Menteşe'ye götürüyorlar.

Ramazan geliyor. Gizli saklı ağaçların arasında kılmaya çalıştığımız "Namaz Sorunumuza", bir de "Oruç Sorunumuz" ekleniyor. Halkın peygamber ocağı diye baktığı Ordu'nun subay mektebinde dine dair bir alâmet yok. Ramazan'ın burada kıymet-i harbiyesi yok. Askerlik yemini öncesi ilk kampımızda, büyük bir utanç, derin bir hüznüyle ancak hafta sonları, gizli saklı, ekmek torbamızdaki kuru ekmek, kantinden aldığımız kek, çikolata benzeri şeyler ve mataramızdaki su ile oruç tutabiliyoruz... Sahur mekânımız, üst sınıfların bir zeytin ağacı gürubunun iç zeminini tesviye ederek branda yerleştirdikleri gizli namazgâhımız. Ay bütün ışıklarını salıp, gökyüzü lambamız ışıkst namazgâhımızı aydınlatırken "Yalnız değilsiniz" diyor sanki. Sivrisinekler büyük bir iştahla ellerimize ayaklarımıza yüzlerimize saldırıyor...

Anadolu'nun çeşitli yerlerinden sivil lise kaynaklı gelen çoğu kavruk gençlerle, askerî liselerden gelenler arasındaki farklar o denli çok ve yoğun... Sivil kaynaktan gelenlere "Kayd-ı Kabak" diyorlar arsız bir keyifle. İçlerinde çok temiz arkadaşlar bulunsun da azınlıklar. Çoğu sigara içiyor. İçki, kadın-kız, argo, belden aşağı konuşmalar kusa hayatlarının ayrılmaz parçası olmuş. Onlar da Anadolu çocukları idiler, ne yazık devşinmişler.

Eğitim kampları, askerî okullar, kızlaların ruh dünyamızla, medeniyetimizle, kültürel kodlarımızla (Özellikle Adab-ı Muâşeret kuralları), milletin ortak ülkeleriyle ne yazık ki bağları, bağlılıkları çok zayıflamış. İkinci kamp dönemi Ramazan'dan yaklaşık on gün önce, oruç tutmak isteyenlerin isimlerini yazdırmasını istediler. Bizim devrenin yarıya yakını isim yazdırmıştı. Komuta kademesi bundan hiç hoşlanmamış olacak ki, çok ağır bir eğitim süreci başlatıldılar. Ramazan'a birkaç gün kala "Hâlâ oruç tutmak isteyen var mı?" diye sordular. Dört yüzü aşkın oruç tutmak isteyen Harbiyeliden geriye seksen civarında kişi kalmıştı. "Bu kadar az kişi için yemek çıkmaz, oruç tutmayacaksınız, vazife ibadetinden önce gelir" dediler.

Ülkücü bir Anadolu çocuğu olarak Din- Devlet-Ordu- Vatan- Millet kavramlarına ilişkin çok şey bilmesem de kampta karşılaştığım muameleler, hissettiklerim kalbimi beynimi alabora etmişti: Burası neresiydi, apayrı bir gezegen miydi?

Ramazan gelince, devşirilememiş Anadolu çocuğu seksen Harbiyeli, sahur-suz oruç tutmaya başladık.

Komuta kademesi, en ağır eğitimleri yaptırmaya başlamıştı. Nöbetçi subayların en önemli işi, sahur vakti öğrenci avlamaya çıkmaktı. Yemekhane kameryalarında ışık yakıp, kuru ekmekle de olsa sahur yemeği yemek yasaktı. Aksini yapan olursa oda hapsi ile cezalandırılıyordu. Ama yılmadık. Gizli namazgâhımızda gizli sahurlar yaparak oruç tutmaya devam ettik.

Subayların kimileri oruçlu olduğunu tespit ettikleri öğrencilere zorla su içiriyorlar, denize girmek istemeyen oruçlulara hakaret ederek, "Denize marş marş" komutu veriyorlardı. Komuta kademesi bununla da yetinmeyip en ağır en yoğun tatbikatları Ramazan ayına plânlamışlardı. Denizden

karaya yapılan çıkarmalar dâhil. Sabah 07.00'de başlayan eğitim 18.00 e kadar sürüyor. Sıcaklık gölgede 45 derece. Her gün ikindi güneşi altında beş kilometrelik teçhizatlı koşu yaptırıyorlar. Allah'tan yardım dileyerek direniyoruz.

Bir taarruz tatbikatının bitiminde hedef bölgesindeyiz. Üzerimizden ter fışkıyor. Bitkin vaziyette oturuyoruz. Oruç tutmayanlar suya saldı- rıyorlar. Bir kısmı kusuyor.

Oruçlu bir avuç arkadaş kenarda oturuyoruz. Üzerime bir esinti geliyor, sıkıntılan- mın yorgunluğumun hafiflediğini, orucun beni tuttuğu- nu hissediyorum.

İftar saati yazın uzun gün- leri dolayısıyla 20.45. Oruç tutmayanlar akşam yemek- lerini 19.00 civarında yiyor- lar. Soguyan yemeklerin ba- şında, tevekkülle iftar saati- ni bekliyoruz. Gece nöbet- leri de tuttuğumuzdan dört saatten fazla uyuyamıyoruz. Akşam yemeğinden artımları ayırıyoruz ama ya bozuluyor- lar ya da dökülmüş oluyor- lar sahur vaktinde... Yukarı- daki anıları, bilinenin aksine Ordu'nun İslâm karşıtlığının 28 Şubat darbesi dönemin- de bir kısım komuta kade- mesinin görüşü olmadığının altını çizmek için anlattım.

Bizim eksenimizi merhamet medeniyeti kuşatır. Bizim eksenimiz ölü seveci de-ğil- dir. Batı medeniyeti maddi üstünlüğü ile İslâm'ı ve Müslümanları yok etmek için verdiği acımasız sava- şta kendi sonunu hazırladığı- nı görecektir. Müslümanlar olarak kendimize gelme- li, yine dünyanın vicdanı olmalıyız. İnsan olmak zor- dur, Müslüman olmak daha zordur. Ne ki zor olan güzel- dir. Kurtuluş reçetesi için her yolu deneyen insanımız ve insanlık! Yarateinin mesajına ne zaman döne- ceksin? Haydi, ilahtı mesajda dirilmeye, hak- ki eksenine kavuşmaya!

Askerî Okullar ve Kızılarda Eğitim/Öğretim Esasları

1. Askerî okullar Kemalist rejimin can damarıdır. Rejimi koruma ve kollama görevi onlara verilmiştir. İç Hizmet Kanunu 35. maddenin kaldırıl- ması darbe girişimlerini önlemeye yetmez.

2. Askerî okullar müfredatı, temel İslâmî de- gerlerle uyumayı bırakın, seküler ve laik cumhu- riyetin Eğitim Bakanlığının plânlama, yönlendir- me, gözetim ve denetiminden bile tamamen ba- gımsızdır.

3. Tevhid-i Tedrisat Kanunu sivil eğitim mües- seselerini kuşatırken, askerî okullar tam bir özerk- lik içerisinde askerî bürokrasinin ideolojik tasan- mına maruz kalmıştır.

4. Ülkemizin temel değerlerinden bağımız ve hatta o değerler karşısındaki asker kafası, Kemalist rejimin doğrularını mutlak doğru kabul ederek inşa edilmiştir.

5. Osmanlı İmparatorluğu gerileme döneminde Harbiye-Mülkiye-Tıbbiye (diğer bir tasnifle Seyfiye-İlmiye-Kalemiye) öğrencileri yoğun bir batılılaşma sürecinden geçirilmiştir. Osmanlı Padişahlarının kontrolü kaybettiğini, güvenlik bürokrasisi başta olmak üzere Mülkiye ve Tıbbiye'deki batılılaşmış müntesiplerin sisteme egemen olduklarını görürüz. Her alanda olduğundan daha fazla eğitim alanında batılılaşma yaşanmış; İslâm'ı esas alan inanç biçimi, yerli ve millî normatif değerler, bırakınız muhafaza edilmeyi, geri kalmışlığın ana nedeni sayılmış, suçlu ilan edilmiştir.

6. Osmanlı eğitim sisteminde batılılaşma askeri okullar eliyle olmuştur.

7. Cumhuriyeti kuran kadrolar Batı'nın tüm değerlerine teslim olmuş Osmanlı askeri kadrolardır.

8. Son dönem Osmanlı bürokrasisi ile Cumhuriyeti kuran kadrolar, geri kalma nedenimizin İslâm'dan kaynaklandığında hemfikirlerdir.

9. Kemalizm, İslâm'ı hayatın her alanından silmek için tepeden inme baskılarla hilâfeti kaldırmış, alfabeyi, kılık kıyafeti değiştirmiş, İslâm'ı Anayasa'dan çıkararak laik devlet yapılanmasının gölgesinde seküler bir eğitim seferberliği başlatmıştır. Yeni alfabe ile okuma/yazmanın kolaylaşacağını, cahilliğin biteceğini iddia etmelerine karşın on yıllık süreçte okuma yazma oranı ancak % 9 artırılabilmiştir.

10. Cumhuriyeti kuran asker kadrolar, sivilleri Osmanlı'da olduğu gibi "Başbozuk" nitelimesine tâbi tutmuştur. Sivillere güvenilmez. Ülkenin esas sahibi askerlerdir. Ülke askerlerin ganimetidir. Her Harbiyeli geleceğin kudretli generali, cumhurbaşkanıdır.

11. Suçlu ilan edilen İslâm'dan, yerli ve millî diğer değerlerden mutlak anlamda soyutlanmış askeri okul ortamlarında genç çocukların zihinleri ideolojik halaskârlar olarak keskinleştirilir.

12. Hiçbir subay-astsubay-askeri öğrenci korkmadan camii ya da mescide gidemez, oruç tutamaz. Diğer dini vecibelerini yerine getiremez. Eşlerinin tesettürlü olmaya hakları yoktur. Askeri öğrenciler akademik kadrolardan ziyade, bu formatı komuta kademelerinin kuşatması altındadır.

13. Eşi başörtülü general göremezsiniz. Babasının sakalını kestiren generaller vardır. Öyle bir korku imparatorluğu kurulmuştur ki generaller bile sistemin kırmızı çizgilerinin dışında görünmekten korkmaktadırlar.

14. Namaz, oruç, tesettür alay ve yasak konusu iken; içki içmemek, dans etmemek ayıptır. Personel (öğrenciler bile) içki, kadın, eğlenceye yönlendirilir.

15. Yukarıdaki yapı, bir kısım generallerin değil askeri bürokrasinin resmi görüşüdür. Sağduyulu kimi personel olsa da onların özgül ağırlığı yoktur.

16. "Peygamber Ocağı" dense bile -generaller şiddetle karşı çıkarlar ki doğrudur- Batılı değerlerin ideolojik fikirlerini, insana ve yaratıcıya bakışımı içselleştirmiş ve buna uygun hayat tarzını benimsemiş bir orduya peygamber ocağı nasıl denilebilir?

17. Ne garip bir tecellidir ki, Osmanlı İmparatorluğu'nun güçlü dönemlerinde Haritîyan tebanın çocukları devşirilirken; Emperyalist Batı'ya karşı istiklal mücadelesi vererek ülkeyi kurtardıklarını iddia eden Batı'nın gönüllü usaklığını yapan sivil/asker kadrolar, Anadolu insanının çocuklarını Batı adına devşirmeye başlamışlardı. Askeri okullar, kışlalar, lojmanlar, orduevleri arasında toplumdan soyutlanan devşirilmiş bu kadrolar, kendi milletine ve değerlerine karşı darbe üstüne darbe yapmayı görev telakki etmişlerdir.

Askere vesayet sistemi; halkına, halkının değerlerine düşman bir ideolojik devlet ve ordu tasarımı dayatmıştır. Farklı değer, inanç ve etnik yapıdaki gruplara mensup insanları ulus devlet kâhına dökme operasyonları "ikiyüzlü kimlik grupları" oluşumuna yol açmıştır. Ülkemiz insanının yaslanabileceği iç dinamikler hızla erimiş, toplum birbirine yabancılaşmış, sosyo-kültürel çözülme ciddi boyutlara ulaşmıştır.

Darbeler ve Darbe Anayasaları

1924, 1961 ve 1982 anayasaları darbelerin ardından, darbeci asker ve sivillerin gözetiminde, halıktan ve değerlerimizden kopuk kadrolara yapıldı. Osmanlı darbecilerinin sadrazam, vezir, şeyhülislam kellesi alma alışkanlığı, Cumhuriyet darbecilerine 27 Mayıs 1960 darbesinde düzmece ve güdümlü bir mahkeme kurarak başbakan ve bakanları asmak için ilham vermiş olmalı... Darbe sonrası binlerce general, subay ve astsubay tasfiye edildi. Askerî vesayet sisteminin egemenlik alanını daha da genişletme operasyonu, 1961 Anayasası'nda Millî Güvenlik Kurulu (MGK) ve Askerî Yargıtay'ın ihdasını sağlamıştır.

12 Mart 1971 Muhtırası, ordu içinde çizgi dışı cunta hareketinin tasfiyesi ve hükümet değişikliği ile sonuçlanır. 12 Eylül 1980 Darbesinin cuntacı paşaları yazdıkları anayasalara bile ihtiyatla yaklaşmışlar, "Anayasa komisyonu" kurarak düzeltmelerde bulunurlar. 1982 Anayasası'na son şeklini veren Millî Güvenlik Konseyi Anayasa Komisyonu bunun tipik bir örneğidir.

1982 Anayasası (7 Kasım 1982) asker egemenliğini o denli koyulaştırmıştır ki geniş kitlelerin kişilik haklarının, inanç, örgütlenme ve kamuda görünür olma özgürlüğünün üzerinden silindir gibi geçmiştir. Askerî vesayet sistemi için yeni dokunulmazlık alanları ihdas edilir. Yüksek Askerî Şura (YAS), YÖK, DGM ve Askerî Yüksek İdare Mahkemesi (AYİM) gibi.

Dönemin Hava Kuvvetleri Komutanı Muhsin Batur AYİM'le ilgili gerekçeyi şöyle ifade ediyordu: "YAS'ta alınan kararları Danıştay bozuyordu. Bunun önüne geçmek için AYİM'in kurulmasına karar verdik".

Orgeneralin mutlak saltanatı için 1982 Anayasası 125. madde ile "Yüksek Askerî Şura kararları yargı denetimi dışında" tutulur. Söz konusu madde 12 Eylül 2010 referandumu ile kaldırıldı.

Her darbe bir sonraki darbenin altyapısını oluşturur. Yeni cuntacı, darbeci ekip hazırlanır. Tıpkı bir bayrak yarışı gibi... Türkiye adeta yarı açık bir cezai olmasına rağmen vesayetçi sistemin balansı ayarları bitmez. Darbe histerisi yalnız askerleri kaplamaz. İşadamları, medya, bürokrasi, darbeden beslenen siyasi partiler, birtakım dal-

kavuklar, kifayetsiz muhterisler generalleri kıskırtırlar, kullanırlar. Osmanlı'da askerleri isyan için kıskırtırlar, kendi çıkarlarından hiç bahsetmezler. "Din elden gidiyor! Vatan elden gidiyor!" diye ortaya çıkarlar. Bugünün darbecilerini kıskırtırlar da çıkarlarından bahsetmeden "Laiklik elden gidiyor" teranesini haykırırlar. Darbelerin değerler maliyeti hesaplanamayacak kadar büyükken, ülkeye dayattığı ekonomik kayıplar korkunçtur. Millet fakirleşirken, ülkemiz onlarca yıl geriye giderken, bir avuç darbeci elitin kasaları ve göbekleri büyür.

28 Şubat 1997 Darbesi, bugüne değin yapılan darbelerin bileşenlerini ihtiva eden, Anadolu'yu ve Anadolu Milleti'ni yok etmeyi göze almış "topyekûn bir saldırı"ydı. 1000 yıllık Anadolu toprakları ve Anadolu insanının kaderi üzerinde zar atıldı. O kadar azgınlaşmışlardı ki kendilerinde tannısal güç olduğuna inanıyorlardı. Nasilse bu halkı canları ne zaman isterse evire çevire benzetiyorlardı. Batı Çalışma Gurubu ile ülkede fişlenmedik insan bırakmadılar. MGK Genel Sekreteri fiilî başbakandı. Başbakanlık Takip Kurulu, bürokratik bütün kademeleri MGK Genel Sekreterliği adına takipten sorumlu oldu. Genelkurmay Başkanı'ndan randevu aldığı için sevincinden bomba patlatan başbakan gördük. Devlet, yeraltı unsurlarıyla yerine göre öz-övey evlat demeden çocuklarını kutsal cinayetlere(?) kurban etti. Yetmedi. Bunca acı, gözyaşı, işkence, tasfiye, suikast, fişleme, zehirleme... Nelere şahit olmadık ki. Fadimeler, Kalkancılar... Hepsi, yeni bir darbe için şartların olgunlaştırılmasının parçalarıydı. TUSİAD'ın beyaz adamları, medyanın patronları ve sahibinin sesi gazetecileri, özgürlükçü sendikaların ağaları, borsalar-odalar düzeninin baş haramları, brifing hakimleri, inanç düşmanı rektörleri el ele darbe çılgınlığı ile doldurdular gök kubbe-yi. Generallerine koştular, kılıç olup, balıyoz olup

Başbakan Erbakan 1996

insinler halkın tepesine diye. Hepsi yurtseverdi, çıkar peşinde değildiler. "Laiklik elden gitmesin, ülke ortaçağın karanlıklarına gömülmesin" diye idi çılgınlıkları. Ve geldi darbe. 28 Şubat 1997 darbesi Osmanlıdan günümüze isyan, darbe, muhtıra, Özel Harp, MGK operasyonları ne varsa hepsinin alışımsı gibi.

1984-2010 yılları arasında hukuk dışı yöntemlerle binlerce subay/astsubay askerî vesayet sisteminin elemanları tarafından önce fişlenmiş, İttihad ve Terakki döneminde olduğu gibi "sizden-bizden" ayrımına tâbi tutulmuş, ardından Yüksek Askerî Şura (YAS) kararlarıyla ordu-dan uzaklaştırılmıştır.

Tevhid-i Tedrisat Kanunu müslüman halkın çocukları üzerinde kılıç gibi sallamırken, askerî okulları Millî Eğitim Bakanlığı'nın denetim ve gözetiminden uzak tutmaktadırlar. Cumhuriyet tarihi boyunca hiçbir Millî Eğitim Bakanı değil askerî okulların müfredatını belirlemek, kapasının önünden bile geçememiştir. Bir genelge ile liselere dayatılan ve yakın zamanda ancak kaldırılabilen "Millî Güvenlik Dersi" eğitim üzerindeki askerî vesayetin önemli bir parçası olmuştur. Okul idarecileri, öğretmenler ve başörtülü öğrenciler bu derse giren subaylar tarafından fişlenmiştir. Başörtülü öğrenciler derslere alınmayarak sınıfta kalmaları sağlanmıştır. Öğretmen asker eşleri muhbirliğe yönlendirilmiştir.

İç Hizmet Kanunu 35. madde sistemi koruma kollama adına darbelerle gerekçe yapılmıştır. Vesayet sisteminin önemli bir ayağı da ekonomidir. Ticaretle uğraşan, banka alıp satan, salça bisküvi üreten bir ordu örneği dünyada yoktur. Ordu Yar-

dımlaşma Kurumu (OYAK) özel bir kanunla kurulmuş, vergi muafiyetleri ile ülke ekonomisinin %10'unu geçen bir büyüklüğe ulaşmıştır. OYAK'a açılan davalar AYİM'de görülmektedir. OYAK yöneticileri askerî mahkemenin gölgesinde istedikleri gibi çalışmaktadırlar.

Savunma bütçesi, şeffaf biçimde hazırlanmaz. Bütçeyi tahsis eden meclis tarafından kontrol edilmez. Savunma bütçesi komuta kademesi tarafından keyfî biçimde kullanılır. Yerli savunma sanayi ve üretim desteklenmez. "Acil" kaydıyla yurt dışı alımlarına gidilir. Nisan 1996 tarihinde dönemin Genelkurmay 2. Başkanı Çevik Bir, TSK'nın modernizasyonu için 25 yıl içinde 150 milyar dolarlık savunma harcaması planlandığını sanayici ve üniversitelerin yer aldığı ortak bir platformda ilân etmiştir. Devletin (hükümetin, meclisin) ve ilgili otoritelerin fikrini ve olurlarını almadan, bütçe ve ülke imkânlarını gözetmeden; Tank, helikopter, İHA, havadan erken uyarı, uçak modernizasyonu için "Tek Kaynaktan" yurt dışı "Hazır Alım" ve "Acil" kaydıyla alıma çıkılması, kaynakları kit ülkemizin yirmi beş yıllık ekonomik geleceğini tehlikeye attığı gibi, savunma sanayisini tamamen dışa bağımlı hale getirmektedir... Askerî bürokrasi, gizliliği hesap vermeye tercih eden bir anlayışa sahiptir.

Türkiye'de geçerli hale getirilen siyasal ve hukukî sistem içerisinde TSK'yı yasama, yürütme ve yargı kuvvetlerinin denetleme yetkisi yoktur veya göstermeliktir. TSK her türlü maddî, hukukî, siyasî, askerî, kültürel denetimini kendi başına, siyasî gözetim ve denetimden uzak, istediği gibi yapar. Devlet içinde devlet gibidir.

TSK ayrıcalıklıdır. Sivil toplum, sivil bürokrasi ve teknokrat kadronun güçsüzlüğü nedeniyle sivilleri küçümser, sivil siyasete kuşkuyla bakar. Sivil siyasî sorumlularla, sorumluluğu olmayan askerler arasında açık ve sağlıklı iletişim kanalları yoktur. Askerler kimseye güvenmezler. Ordunun devlet ve toplum hayatına müdahale duygusunu öne çıkaran diğer bir etken de, kendisine karşı koyacak bir gücün bulunmamasıdır.

Askerî vesayet sistemi; halkına, halkının değerlerine düşman bir ideolojik devlet ve ordu tasarımları dayatmıştır. Farklı değer, inanç ve etnik yapıdaki gruplara mensup insanları ulus devlet kalıbına dökme operasyonları "ikiyüzlü kimlik

15 Temmuz Darbe kalkışması, geçmiş tüm darbelerin altyapısını kullansa da mahiyeti çok farklıdır. Lejyoner Amerikan akh, önceki darbelere üstü örtülü destek verirken, 15 Temmuz için saklanma gereği duymadı. Amerikan istihbaratı (CIA) darbeyi bizzat plânladı. NATO güçleri fiilen darbenin içinde yer aldı. NATO'nun nükleer silâhlarının bulunduğu hava üsleri darbecilerin kontrolündeydi. Darbeye iştirak eden uçaklar buralardan havalandı. Ankara'daki üs aynı zamanda komuta kontrol üssüydü. İncirlik Amerikan üssünden havalandıran tanker uçaklar, uçaklara havada yakıt ikmali yaptı.

grupları" oluşumuna yol açmıştır. Ülkemiz insanının yaşanabileceği iç dinamikler hızla erimiş, toplum birbirine yabancılaşmış, sosyo-kültürel çözülme ciddi boyutlara ulaşmıştır.

Genellikle darbeler ülke ekonomisinin iyileşmeye başladığı dönemlerde yapılmıştır. Darbe sonraları ülkemiz büyük ekonomik buhranlarla kavranmıştır. 1999 ekonomik buhranı ve depresyon, 2001 ekonomik buhranı fakiri daha fakir, zengini daha zengin yapmıştır. Orta tabaka erimeye yüz tutmuştur. Cumhuriyet tarihinde belki ilk defa esnaf protestoları yürüyüşleri yapmış, başbakanı yazar kasa fırlatmıştır. Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer, Başbakan Bülent Ecevit'e anayasa kitapçığı fırlatmış, ekonomi uçuruma yuvarlanmış, gecelik faiz % 7500'lere fırlamış, döviz TL karşısında iki katı değerlenmiştir. Askerleri darbe yapmaya azmettiren İstanbul Dukahçı, Merkez Bankası'nın içini boşaltmıştır. Yerli yabancı bankalara, Merkez Bankası'nın dövizleri yağmalatılmıştır. DSP, MHP, ANAP üçlü koalisyonu erken seçim kararı almak zorunda kalmıştır. Halkımız, 3 Kasım 2002 erken genel seçiminde Adalet ve Kalkınma Partisi (AK Parti)'ni % 34.3 oy oranı 363+2 milletvekili ile iktidara getirerek Askerî vesayet sistemine, darbeci ve faizci lobiye tepkisini göstermiştir. Darbeci sistem AK Parti'nin gelişini görmüş olacak ki, genel başkanı Recep Tayyip Erdoğan'ı, askerî mahkemede laikle aykırı şiir okuduğu gerekçesiyle hapse mahkûm ettirmiş, milletvekili olmasının önüne geçmiştir. Hapis sonrası yapılan anayasa değişikliği ile milletvekili olabilmıştır.

AK Parti'nin erken iktidar yılları, askerî vesayet sisteminin tehdit ve baskıları altında oldukça sancılı geçmiştir: YAŞ kararları, kamuda ve üniversitelerde başörtüsü yasağı, başörtülü eş olan

cumhurbaşkanı adayı, laiklik karşıtlığının odağı olduğu gerekçesiyle AK Parti'ye kapatılma davası açılması, generallerin organize ettiği cumhuriyet mitingleri gibi... Dönemin genelkurmay başkanı, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın bizzat yüzüne karşı, "Eş başörtülü cumhurbaşkanı adayı gösterinseniz, Güneydoğu'dan başınıza tobat yağdırırım." diyebilmiştir.

15 Temmuz Darbe Girişimi Öncesi ve Sonrası

Kemalist, laik, heterodoks azınlık üzerinden yürütülen psikolojik savaş ve operasyonel hamleler, Gezi Olayları denen uluslararası destekli iç savaş denemesiyle zirveye ulaşmış, başta İstanbul ve Ankara olmak üzere şehirlerimiz yakılıp yıkılmıştır. Bu deneme de Recep Tayyip Erdoğan'ın dinî nişisiyle akamete uğratılmıştır.

Karşı cephe hamleleri ile sonuç alınamayınca, stratejik aklın temsilcisi küresel merkezi gücün işareti, taktik temsilci lejyoner Amerikan akhının istihbarat eğitimi ve lojistik desteğiyle hazır beklettiği, Müslüman görünümüne Siyonist Hristiyanlığın güdümündeki mehdici, mesihci, batıntı, Fetullahçı Terör Örgütü (FETÖ) devreye alındı. Truva Atı örgüt, 7 Şubat 2012 MIT Operasyonu ile ilk darbe girişiminde bulundu. Başbakan Erdoğan'ın onsesizi ile girişim püskürtüldü. Örgüt, savcı-hâkim-polis üyeleri eliyle 17-25 Aralık 2013 yargı darbelerine kalkıştı. Bu darbe girişimleri de kontrol altına alındı. Örgüte ilişkin doğru analizlerin yapılamayıp hassas bütün kurumlara yerleşmelerine izin verilmesi, hükûmet ve istihbarat birimleri için ciddi bir zaafı.

En büyük zafiyetin ordu bünyesinde olduğunu görüyoruz. Buradan geriye dönüp 1984-2010 yılları arası irtica gerekçe gösterilerek yapılan subay-astsubay tasfiyesine bakmalıyız. 17-25 Aralık yar-

ğı darbeleri kalkışması sonrası, bizzat Erdoğan'ın komuta kademesini ikaz ettiği kamuoyuna yansımıştı. Komuta kademesi kılıcı bile kıpırdatmamıştı. (Necdet Özel dönemi) Generalliğe yükseltilmiş darbelerin çoğunlukla harp okulları 1992 ve sonrası mezunu olduklarını göz önüne alırsak, aşağıda listelediğimiz genelkurmay başkanları dönemlerine denk düşer:

Necip Torumtay(1987-1990), Doğan Güreş (1990-94), İ. Hakkı Karadayı (1994-98), Hüseyin Kıvrıkoğlu (1998-2002), Hilmi Özkök (2002-2006), Yaşar Büyükanıt (2006-2008), İlker Başbuğ (2008-2010), İsmail Kocaner (2010-2011), Necdet Özel (2011-2015). Bu genelkurmay başkanları döneminde ordu bünyesinde yer alan hakiki dindar müslüman subay-astsubaylar işleme, sorgu, alay, zulüm, sürgün, sicilleriyle oynama, eşlerinin başlarını zorla açtırma ve sonunda Yüksek Askerî Şura kararlarıyla İslâm- dindar müslüman yerine kullanılan irtica yaftasıyla ordudan tasfiye edilmişlerdir. Komuta kademesinin dindar subay-astsubaylara yaptıkları teklif şudur: Eşlerinizin başını açtıracaksınız, mesai saatlerinde namaz kılmayacaksınız, içkili danslı eğlencelere katılacaksınız, dini gerekçe göstererek içki içmemezlik yapmayacaksınız, evlerinizde haremlik-selamlık oturmayacaksınız. Şartlarımızı yerine getirirseniz size şefaat eder, orduda kalmamızı sağlarız.

Binlerce subay-astsubay bu baskı ve zulüm döneminde ordudan atılırken, bugün darbe yapanların eşlerinin başlarını açtırdığını, tesettürlü hanımlarla çoğunlukla evlenmediklerini, namaz kılmadıklarını, gerektiğinde içki içtiklerini, oruç tutmadıklarını, Cuma namazına gitmediklerini bi-

liyoruz. Komuta kademeleri, Kemalist subay niteliklerine uygun görünen FETÖ üyelerine farklı bakamazlardı. Onlar, komuta kademesinin belirlediği çizgide idiler. Baskıcı ortamlar, insanları ikiyüzlü hale getirir, kişilik kırılmasına uğrattır. Gücü eline geçirdiğinde ne yapacağı belli olmaz. Üstelik ipleri başkalarının elinde ise nasıl bir canavara dönebileceklerini 15 Temmuz darbe kalkışmasında gösterdiler. Faşizan Askerî Vesayet Sistemleri tasfiye edilemezse, gözü dönmüş birçok paralel yapılar üremeye devam edecektir. Dini görünümülü yapıların faşizmi son derece tehlikelidir.

15 Temmuz Darbe kalkışması, geçmiş tüm darbelerin altyapısını kullansa da mahiyeti çok farklıdır. Lejyoner Amerikan aklı, önceki darbelerle üstü örtülü destek verirken, 15 Temmuz için saklanma gereği duymadı. Amerikan istihbaratı (CIA) darbeyi bizzat plânladı. NATO güçleri fiilen darbenin içinde yer aldı. NATO'nun nükleer silahlarının bulunduğu hava üsleri darbelerin kontrolündeydi. Darbeye iştirak eden uçaklar buralardan havalandı. Ankara'daki üç ayı zamanda komuta kontrol üsüydü. İncirlik Amerikan üsünden havalandıran tanker uçaklar, uçaklara havada yakıt ikmali yaptı. Önceki darbelerde provokasyonlar (Çorum, Maraş, Sivas, sağ-sol çatışmaları vb.) olsa da hiçbir zaman halkın üzerine ateş açılmadı, devletin en hassas kurumları bombalanmadı. İslâm ve Müslümanlığın batılı değerler adına bastırılması, kamudan silinmesi ya da çizgi dışı cunta hareketlerinin etkisizleştirilmesi eski darbelerin amacı iken, 15 Temmuz Darbe kalkışması bizzat devletin varlığını hedef almıştır. Siyonist Hristiyanlığın ahyonlanmış lejyonerleri tarihimizin en kanlı eylemlerini yaptılar. Yüzlerce general, binlerce subay-astsubay, özel harekâtçı, komando; tank, top, ZPT, uçak, helikopterle. En ince ayrıntısına kadar planlanmış Anadolu coğrafyasını lime lime edecek, halkımızı çevremizdeki ateş çemberinin içine düşmüş zavallı kalabalıklara çevirecek ihanet operasyonu. Ama başaramadılar. Allah'ın yardımıyla Recep Tayyip Erdoğan'ın liderlik vashi ve halkı sokaklara çıkmaya ikna etme gücü, Anadolu insanının korkusuzca sokaklara akışı, darbeyi/darbeleri yerle bir etti. Ordu içinde darbeye direnen güçler, özel harekâtçı polisler de tarihtir bir görev icra ettiler.

15 Temmuz gecesi, Allah'ın ince plânıyla müslüman Anadolu insanı yüzyıla yakın bir süredir elinden alınan devletin kurtuluşunu sağlamıştır. 16 Temmuz, Yeni Türkiye'nin başlangıcıdır. Halkımızın vesayet odaklarına borcu yoktur. Anadolu Milleti, kaderini kendi eline almış, devletin yeniden ihya, ıslah ve yapılandırma icazetine sahip olmuştur.

Savaş meydanlarında kanını döken ama masada kaybeden olmamalıyız artık... Bütün renklerimizle yüzyıllık kuşatmayı yarmak zorundayız. Olganüstü Hal İlamı (OHAL) ile yeniden yapılandırma yolunda olumlu adımlar atılmaya, askeri vesayet sisteminin köhnemiş yapısına neşter vurulmaya başlanmıştır.

Kuvvet Komutanlıkları Millî Savunma Bakanlığı'na bağlandı. MGK'nın yapısı değiştirildi. Yüksek Askerî Şura'nın yapısı değiştirildi. Tayin ve terfiler olmasa gerektiği gibi hükümetin yetki alanına alındı. Askerî liseler kapatıldı. Darbecilerin yuvası haline gelen harp akademileri kapatıldı. Harp okulları öğrencileri tasfiye edildi. Millî Savunma Üniversitesi kurularak harp okulları buraya bağlandı. İmam Hatip liseleri dâhil tüm lise mezunlarının harp okulları sınavına girebileceği düzenleme yapıldı. Askerî hastaneler Sağlık Bakanlığı'na devredildi. Jandarma ve sahil güvenlik komutanlıkları İçişleri Bakanlığı'na bağlandı. Askerî Yüksek İdare Mahkemesi, Askerî Yargıtay kaldırıldı. Yapılacak çok işin arasında darbe anayasasını ortadan kaldırarak, yeni Türkiye'nin herkesi kucaklayacak yeni anayasasını yapmak büyük önemi haizdir.

Ordu aslı değerlerimize dönerek, milletin hizmetinde olmalı, İslâm'ı irtica olarak görmekten vazgeçmeli, emperyalistlerin emelleri için kullanılan bir araç olmaktan kendini kurtarmalıdır.

Darbelerin önüne geçmenin birinci şartı, her an darbe olabileceğini unutmamak; her alanda kalıcı düzenleme yapmak ve güçlü denetim mekanizmaları oluşturmaktır. Ülke yönetimi, barış ve "savaş, askerlere bırakılmayacak kadar ciddi bir iştir"...

Eksenini Arayan Türkiye

Eksenimiz Osmanlı'nın son dönemlerinde bozulmuş, Batı'nın eline geçmiştir. 3 Kasım 1839 Tanzimat Fermanı (Gölgane Hatt-ı Hümayunu),

1856 Islahat Fermanı ile eksenimiz kaymıştır. Varlığını bize düşmanlığa endeksleyen Batı medeniyetinin devşirmesi olmak bugüne kadar bize ne kazandırdı? Dün kayıtsız şartsız Batı eksenini kurtuluş reçetesi olarak görenler, hiç olmazsa bugüne bakımlar. Yüz yıldır Batı eksenindeyiz ama bize olan amansız düşmanlıklar bitmedi, bitmeyecek. Batılılar kendi değer, standart ve refah sansarlarını kendi dışlarındaki insanlar, topluluklar, milletlerle asla paylaşmazlar. Vermeyi bilmeyenler hep alırlar. İnsanlığa sunacak bir mesajları kalmamıştır. Maddî medeniyetleri çatırdamaya başlamıştır. Ayırlık ve kargaşa rüzgarları Batı kıyılarında tsunami etkisi yapacaktır. 400 yıllık Batı medeniyetinin egemenliği, teknolojik kolaylıklar getirmesine karşın insanlığa barış, huzur getirmemiştir. İki dünya savaşı onların yeryüzüne armağanları olmuştur.

Bizim eksenimizi merhamet medeniyeti kuşatır. Bizim eksenimiz ölü seveci değildir. Batı medeniyeti maddî üstünlüğe ile İslâm'ı ve müslümanları yok etmek için verdiği acımasız savaşta kendi sonunu hazırladığını görecektir. Müslümanlar olarak kendimize gelmeli, yine dünyanın vicdanı olmalıyız. İnsan olmak zordur, müslüman olmak daha zordur. Ne ki zor olan güzeldir. Kurtuluş reçetesi için her yolu deneyen insanımız ve insanlık! Yaratıcının mesajına ne zaman döneceksin? Haydi, ilahî mesajda dirilmeye, hakiki eksenine kavuşmaya! Allah'ın mülkünde yaşıyoruz, kalıcı değiliz. Allah'ın rızasına uygun eksen varoluşumuzda bize verilmişti. Aklınıza, gönlünüze hitap eden yüce Yaratıcımızın evrensel mesajı eksenimizi belirliyor.